

Bijlage 4: Uitgeschreven interview trajectbegeleider M. Bogaert

Wat hebt u gestudeerd?

Mbo sociaal pedagogisch werk, pabo, pedagogiek (onderwijskunde).

Hoe bent u hier terechtgekomen?

Ik heb gereageerd op een advertentie in de krant, met hulp van een uitzendbureau ben ik toen aangenomen.

Hebt u specifiek gekozen voor deze job? En waarom?

Ik had mijn deeltijd studie als pedagoog afgerond, werkzaam in het onderwijs en merkte dat ik hier niet mijn voldoening uit kon halen, toen zag ik de functie als pedagogisch medewerker en dacht dat dit passend kon zijn. Ik wilde graag jongeren helpen. Toen ik mijn been brak heb ik gewerkt op de afdeling Tb, dit beviel erg goed. Dus toen er een functie vrij kwam heb ik gesolliciteerd.

Hoe zou u het woordje weerstand definiëren?

Ik definieer het als iets negatiefs, dat ik graag wil ombuigen naar iets positiefs.

Wat roept het woordje weerstand bij u op?

Bij onze cliënten wil ik weerstand wegnemen en opbouwend te werk gaan. En jongeren het gevoel geven dat ze zelf invloed hebben op de keuzes die zij gaan maken voor de toekomst.

Hebt u veel te maken met weerstand?

Ja weerstand van jongere en van ouders.

U hebt jongeren van het Keerpunt en Icarus?

Ja dat klopt.

Merkt u verschil tussen jongeren van het Keerpunt en jongeren van Icarus?

Ja wat ik merk is dat jongeren van het Keerpunt er zich bij hebben neergelegd dat ze straf hebben. Sommigen zijn in hoger beroep geweest en daar is dan niet de gewenste uitslag gekregen waardoor ze een PIJ-maatregel (Plaatsing in een Inrichting voor Jeugdigen) hebben nu. Daarna treedt er een soort berusting bij de jongeren. Zo van 'oke het is nu zo, laten we het beste ervan maken en help me er aub mee verder dan het dan sneller gaat.' Qua weerstand valt het dan wel mee to nu toe. Bij Icarus is er veel meer weerstand. Deze jongeren zitten hier dan ook voor gedragsproblemen. Vaak worden dan ook nog eens de gesloten machtigingen verlengd. Dan hebben de jongeren zoiets van: 'wat kan ik nog meer doen om hier weg te geraken?' Dat zorgt voor meer onrust bij de jongeren. Ze zijn ook vaak jonger als de jongeren binnen het Keerpunt.

Wat is u eerste reactie tegen die weerstand?

Dat ligt eraan hoe dat tot uiting komt. Als jongeren verbaal weerstand biedt tegen mij of als ik merk dat de emotie in het gesprek hoog kan oplopen en de weerstand ontstaat, dan ga ik kijken of het nog zin heeft om verder te praten met elkaar. Dan vraag ik hoe we het gaan doen. Of we later beter een nieuw gesprek aangaan. Of ik ga kijken waar ik de weerstand kan wegnemen. Dan kijk ik waar de weerstand zit. Zit de weerstand in de plaatsing, op verlob, in een situatie bij ouders thuis,.. zit die bij de plaatsing dan besluit ik vaak het gesprek heel even te laten voor wat het is en later erop terug te komen. Want daar hebben wij geen invloed op. Tegen een plaatsing kan ik ook niks veranderen.

Hoe gaat u dan daar mee om?

Ik probeer contact te houden met de jongeren. Het ligt er ook aan tegen wie of wat de weerstand is. Is de weerstand tegen mij, dan houd ik mij even op de achtergrond. Is de weerstand tegen de plaatsing dan blijf ik in gesprek, maar dan neem ik afstand zodat de jongere tot rust kan komen. En dat doe ik dan door te bellen en te vragen of hij wilt babbelen of er iets is wat hij kwijt wil of wil de jongere gewoon even zijn verhaal kwijt over de plaatsing enzovoorts. Ik vind dat de jongeren ook mag mopperen tegen mij.

U probeert ze niet te overtuigen als ik het goed begrijp?

Nee ik laat ze even omdat het ook mag. Je mag weerstand hebben tegen de plaatsing. Van mij althans. Als ik merk dat het onredelijk word, dan zal ik sneller ingrijpen dan dat ik denk om het even zo te laten en hem te laten mopperen over de situatie waar hij inzit. Ik blijf ook heel neutraal en heel rustig en dan ga ik pas kijken waar echt iets zit. Waar kan ik winst behalen in zijn beleving, waar kan ik de weerstand weghalen. Daar ga ik dan op in, maar ik ga niet in op de weerstand tegen de situatie wat hij met groepsleiding heeft gehad. Daar ga ik me niet mee bemoeien.

Op welke manier probeert u die weerstand weg te halen?

Verbaal door te praten bijvoorbeeld hoe het komt dat bepaalde situaties zich voordoen. Ik probeer die situaties dan inzichtelijk te maken. Ik kan als voorbeeld wel noemen dat een meisje echt in de weerstand zat door het contact met haar vader. Dat had voornamelijk te maken met dingen uit het verleden. Dingen die waren gebeurd. Ik probeer dan daaruit te halen wat er positief is aan verandering. Ik probeer me altijd positief te draaien of één van de voordelen te zien van datgene waar de weerstand in zit. Het negatieve dus eruit halen. Dat lukt niet altijd maar toch.

Wat denkt u dat de 'beste' manier is om met weerstand om te gaan? En waarom denkt u dat?

De beste manier om met weerstand om te gaan, is volgens M. eerst kijken waar de weerstand vandaan komt en vervolgens te bekijken of je hem weg kan halen of niet. dit doet ze dan door het gesprek even te parkeren en op een afstand contact te houden.

Vindt u weerstand bruikbaar?

Soms is weerstand heel bruikbaar. Bij weerstand komt vaak de boosheid van een jongere boven, de emoties komen vrij. En als de emoties vrijkomen, dan gebeurt er ook iets. Het mooie is dat dan de scherpe kantjes van het gevoel van weerstand dan ook verdwijnen wanneer je gaat praten. De keer daarna wordt dan nog minder en de volgende keer nog minder en langzaam verdwijnt die weerstand dan. Er zit bijvoorbeeld een jongere bij ons voordat die naar kamertraining kan gaan, wordt besloten dat hij langer hier moet blijven, maar dan in een open groep. Er wordt dus een tussenstap gemaakt wat hij eigenlijk niet wil. In eerste instantie is dat heel negatief, maar als je dan de voordelen gaat benoemen van naar en open groep te gaan om vervolgens naar kamertraining te gaan, dat het dan beter zal gaan in plaats van die overstap in één keer te maken. Daar gaan we het dan eens samen over hebben. Dat kan hij ook inzien dat het eigenlijk oke is, daar waar hij het in het begin zo vervelend vond. De emoties worden minder waardoor ze rationeler naar de situatie gaan kijken.

Hoe herkent u de weerstand?

Aan het verbale en non-verbale. Ze gaan ofwel heel stil zijn ofwel heel hard gaan zeggen dat ze niet akkoord of tevreden zijn. Ook aan de bewegingen zie je dat er onrust komt. Hij zit dan niet meer op stoel zoals hij in het begin van het gesprek zat. Wat ik dan doe is vragen of het nog gaat, of hij een andere keer verder wilt gaan met het gesprek of we moeten stoppen en soms laat ik de weerstand zijn. Dan gaan we het niet afkappen en dan uiteindelijk zie je dat ze harder gaan praten of ze gaan schelden of ze worden onredelijk in hun uitspraak.

Wat doet dan met u op het moment?

Als de weerstand niet naar mij is gericht, doet dat niet zo heel veel. Als die tegen mij gericht is, merk ik ook dat mijn hart sneller gaat slaan. Dan ben ik sneller geneigd om het weg te nemen. Dat zal ik dan ook proberen. Ik probeer dat één keer en dan nog een keer en dan geef ik ook heel duidelijk aan dat ik op die manier geen gesprek meer ga voeren. Dan zeg ik ook dat dat niet de manier is om met elkaar om te gaan. Ik ben dan heel rustig. Ik luister, ik ben redelijk en respectvol dus ik hoop dan dat de jongere dat ook kan zijn naar mij toe. ik verwacht dat dan ook terug. Hoe je ook bent, we gaan mekaar niet uitschelden. Dan stop ik er ook mee.

Is er verschil tussen meisjes en jongens qua weerstand?

Ja, meisjes zitten sneller hoger in emotie. Die kunnen ook minder snel hun emotie laten dalen. Dan kunnen we niet terug naar het onderwerp waar we mee bezig waren. Bij jongens kunnen we iets parkeren. Dat bewaren we voor later en we komen daar nog op terug. Dat proberen we bij meisjes ook, maar dat vinden zij veel moeilijker. Met jongens kan ik meerdere dingen tegelijkertijd. Bij een meisje doe ik vaak wat rustiger. Ik merk dat bij meisjes de emotie vaker loskomt dan.

Hebt u een bepaalde manier om die weerstand te vermijden?

Soms wel, soms niet. Bij sommigen knal ik er direct in.

Is het de eerste indruk wat het verschil maakt?

Dat ligt eraan. Met het kennismakingsgesprek wat ik heb met de jongere mek ik of er weerstand is tegen de plaatsing of tegen iets anders. Ik kan natuurlijk heel veel vertellen wat mag en vooral niet mag en wat we gaan doen, maar dat is niet goed. Ik voel ook als de weerstand zich naar lij gaat keren, dan hoeven ze vooral niet naar zichzelf te kijken waarom ze hier zijn. Dan bekijk ik en tast ik af of ik erin kan knallen of dat ik bepaalde zaken met een strikje moet inpakken. Dat ligt aan de kennismaking, maar ook aan de ouders. Of de ouders achter de plaatsing staan of er zich mee kunnen verenigen. Als ik ouders heb die net zo hoog in de emotie zitten als de jongere, dan breng ik de boodschap anders dan tegen ouders die vinden dat hun kind juist zit en ermee hebben leren leven. Open, eerlijk en transparant ben ik altijd, maar bij de ene kan ik de boodschap zo vertellen dat hij mag huilen, boos zijn of schreeuwen, maar dit is het. Bij de ander ga ik kijken hoe ik het zachter kan brengen.

Hebt u ook al eens het gevoel gehad dat je echt niet meer verder kon met een jongere?

Ja, maar ik zal alles blijven doen. Ik behaal er dan niet het resultaat mee wat ik wil, maar ik vind dat ik het verplicht ben om het te blijven proberen. Ook als een jongere hier weggaat. Of me dat dan lukt of niet, ik wil voor mezelf weten dat ik er alles aan heb gedaan om het te laten lukken. Als er weerstand is, ga je alles voor de jongere doen en niet met de jongere. Ik werk veel liever met de jongere zodat hij ook iets kan doen waar hij achter kan staan. Ik kan wel vanalles doen, maar dat is het gewenste effect dan niet.

Er bestaan ook heel wat theorieën over omgaan met weerstand. Past u deze toe of is het buikgevoel?

Ik werk voornamelijk met intuïtie. Ik schat in hoe ik ermee om kan gaan.

Kent u de theorie motiverende gespreksvoering?

Ja

Beschouwt u motiverende gespreksvoering als essentieel binnen de onvrijwillige hulpverlening?

Ja ik denk dat ik altijd motiverende gespreksvoering doe. Een gesprek bestaat altijd uit dat we er samen iets van gaan maken. Niet ik, maar we doen het samen namelijk met de ouders, bureau jeugdzorg en iedereen die erbij betrokken is. Ik denk ook dat ik jongeren gesprekspartner maak en heel erg laat meedenken. Ik maak het tot een eigen plan. Tot nog toe merk ik wel medewerking. Bij jongeren die wat jonger zijn, laat ik erg meedenken en dat werkt goed. Zo hebben ze het gevoel dat ze toch een beetje regie hebben. Dat betekent niet dat ze de keuze hebben om te doen wat ze willen, maar dat ik wel voorstel om bepaalde dingen wel of niet te doen. Daar mag de jongeren dan uit kiezen en dat geeft hen toch een beetje het gevoel dat ze ook iets te zeggen hebben.

Hebt u tijd en ruimte om uw gevoel met collega's te bespreken?

Ik zoek mijn collega's op wanneer ik daar behoefte aan heb ja. Ik heb ook al vaker aangegeven dat ik vaker een intervisie wil in teamvergaderingen. Tot nog toe komt dat niet van de grond. Ik merk ook dat wanneer het hoog zit bij mij, dat ik het kwijt moet. Dan heeft het niet zoveel zin om nog te wachten tot een teamvergadering. Dat is te lang. Ik merk ook wel at er casussen zijn waar ik echt niet mee verder kom. Dan heb je echt de ondersteuning van je collega's nodig. Dat zijn dan ook inderdaad casussen waar we elkaar meer in kunnen vinden en dan merk je ook dat er minder weerstand is. Nu lopen de jongeren hier binnen met de vraag om hen zo snel mogelijk hier weg te krijgen en hen te helpen daarin. Ik denk dat het goed is om bewust met de jongeren stil te staan.

Hebben hier cursussen plaatsgevonden over omgaan met weerstand?

Ik ben aan het denken. We hebben hier wel weerbaarheidstraining gehad.

Hebt u daar nood aan?

Op dit moment niet. Ik werk ook net met jongeren met een PIJ-maatregel. Ik heb ook als groepsleiding gewerkt met jongeren die een PIJ-maatregel hebben, maar dat werkte anders op een groep. Ik zou daar wel meer over willen leren. Niet met Icarus jongeren, wel met PIJ jongeren. Dat zijn veelal oudere jongeren en die zitten op strafrecht. Je zit dan zo aan wetten en regels gebonden, dat ik dingen verplicht ben te doen. Ik doe dan niet zoals ik zou willen doen. Ook van het vonnisrecht zijn bepaalde regels te volgen en hoe ga je daar dan mee om behalve dat je zegt, het is zo. Je hebt dan weerstand en dat is dan jammer. Dan moet je het daar maar mee doen. Daar kun je wel wat mee, op die manier zou ik nog wel winst kunnen behalen.

Hebt u een andere kijk naar de jongeren toe als ze veel weerstand vertonen?

Jongeren mogen boos of teleurgesteld zijn. Dat is helemaal niet zo slecht. Ik denk als je dit ook samen in het behandeltraject meemaakt dat je ook als trajectbegeleider mag zeggen dat je eens boos of teleurgesteld mag zijn. Ik benoem dat dan ook tegen de jongeren en ik laat dat ook merken. Op dat moment is dat niet echt, maar vanuit de professionele houding. Het zou ook belachelijk zijn als wij als hulpverleners geen emotie zouden hebben. Ik vind dat ze dat wel mogen weten. Het mooie is dan ook dat de jongeren dat door hebben. De ene heeft dat snel door en denken dan: 'oh dit vindt ze precies niet leuk', anderen hebben dat een paar dagen later pas door. Maar het belangrijkste is dat ze door hebben dat ze dat niet hadden mogen doen. Vooral bij meiden werkt dat. Die zijn daar gevoelig voor.

Hebt u ook wel eens weerstand naar de jongeren toe?

Ja, soms doe ik zoveel voor de jongeren en dan lopen ze weg. Dan weet ik dat dat niks met mij te maken heeft, maar dat ik wel een gevoel heb voor wie ik nu dat werk doe allemaal. Dat is mijn weerstand dan. Dat laat ik het soms wel eens. Maar dat duurt maar 10 minuten hoor. Ik laat de casus dan een paar dagen liggen en neem ik afstand van de casus en jongere. Ik merk dan bij mezelf dat ik mijn eigen emotie te veel laat overheersen waardoor het veel te beladen wordt. Daarna pak ik het weer op. Dan leg ik ook meer terug bij de groepsleiding omdat ik niet verder kom. Er zijn ook gewoon jongeren die lang in de begeleiding zitten bijvoorbeeld een jaar, anderhalf jaar en dan kan het al eens gebeuren dat je emotie en ratio door elkaar haalt.

Op welke manier motiveert u zichzelf dan als je zo een 'moeilijke' jongen hebt?

Door even afstand te nemen zoals ik net zei. Heel even kijken waar we staan, waar we naartoe willen en hoeveel tijd we daarvoor hebben. Deze jongere loopt weg, houdt zich niet aan regels en afspraken, gebruikt drugs en alcohol; oke ja het is zo. Dan moet ik dat even parkeren en dan moet ik kijken wat er nodig is om hier weg te geraken. Daar gaan we dan naar kijken en opnieuw mee aan de slag.

Hebt u moeite met afstandnabijheid?

Nee, ik denk niet dat ik daar moeite mee heb. Al is het wel zo dat als een jongere lang in de begeleiding zit, dat je wel eens echt teleurgesteld kan zijn in de jongere. Het is onmogelijk dat je met geen enkele jongere een echte klik hebt. Je hebt sommigen die je begeleidt en dat is het, maar je hebt ook sommigen waar je de situatie echt sneu vindt. Daar doe je dan iets meer voor dan eigenlijk zou moeten. Toch blijf ik steeds de professional Manon.

Is dat voor andere collega's ook zo denkt u?

Ja, dat denk ik wel. Ik heb niet het gevoel dat zij daar moeite mee hebben. Ik merk ook voor mezelf dat het echt niet uitmaakt wie ik in mijn caseload heb. Krijg ik morgen een hele nieuwe dan is dat maar zo. Daar heb ik geen problemen mee. Als het maar goed opgepakt wordt waarmee ik bezig ben dan mag iedereen mijn caseload overnemen. Daar heb ik geen moeite mee.

Wat zijn volgens u uw sterktes en krachten om met jongeren met weerstand om te gaan?

Mijn rust is mijn grote voordeel en ook het omgaan met de jongeren. Ook de gesprekstechniek waar je een stuk van jezelf vertelt in de hoop dat de jongere opener zal zijn naar jou toe, is ook een troef van mij. Hoe heet die gesprekstechniek alweer?

Zelfonthulling toch?

Ja dat kan ja. Ik denk dat dan een kracht van mij is omdat ik de jongeren vrij snel aan het praten krijg op die manier. Soms is het niet eens relevante informatie die ik nodig heb als trajectbegeleider, maar die wel maakt dat je iets met elkaar kan opbouwen waardoor er ook een stuk toegeeflijk van de jongere naar mij toe komt. Daardoor maak ik ze niet afhankelijk van mij, maar zo beseffen ze wel dat ik naast hulpverlener ook maar een mens ben. We moeten wel menselijk blijven hè, ik weet niet of je dat ooit meemaakt. Ik doe ook wat ik zeg en ik zeg wat ik doe. Dat vinden ze heel belangrijk.

Op een schaal van 0 tot 10; hoe graag doet u uw job ondanks de weerstand?

Ik werk hier heel graag en als ik een cijfer zou moeten geven zeg ik een 7.

Hebt u ook al verder gestaan?

Ja toen ik fulltime werkte. Toen had ik gewoon veel meer tijd. Nu werk ik parttime en heb ik veel minder tijd. Mijn caseload is daar wel op aangepast maar dan nog. Het is soms lastig om parttime te werken omdat sommige belangrijke afspraken plaatsvinden op de dag dat je niet werkt. Waardoor je wel eens dingen mis. Ik merk dat maandag een dag voor mij is om gegevens te verzamelen voordat ik kan beginnen. Ik werk maandag, dinsdag, woensdag en donderdagochtend en ik zie soms te weinig tijd om echt gesprekken met jongeren te voeren. Voorheen kon ik wel eens een uurtje op de groep gaan zitten en dat was fijn. Dan kon ik even observeren hoe het gaat met de jongeren, nu moet ik dat maar horen.

Het contact met de jongere beschouwt u toch als heel belangrijk dan?

Ja dat is heel belangrijk, echt heel belangrijk. Ook het contact met ouders. Ik merk dat ik daar soms te weinig tijd voor neem. Dat is ook iets voor mezelf bijvoorbeeld hoe ik in het werk sta en of ik het goed doe. Ik vind dat ik het ook minder goed doe als ik minder met de ouders kan bellen. Daar heb ik dan ook last van, maar dat is iets wat ik zelf creëer.

Wat vinden jongeren belangrijk dat een trajectbegeleider moet hebben denkt u?

Inlevingsvermogen, neutraal zijn, jongeren het gevoel geven dat je voor ze gaat!

Aan wat merkt u dat?

Er ontstaat een vertrouwensrelatie doordat ik zeg wat ik doe en doe wat ik zeg.

Wat vindt u dat een trajectbegeleider zeker moet hebben om een goede trajectbegeleider te zijn?

Betrouwbaar en open en eerlijk.

Op een schaal van 0 tot 10: hoe goed gaat u om met weerstand volgens u?

Ik ga volgens mij goed om met weerstand. Ik geef mezelf een 7 op dit moment.

Hebt u al eens hoger/lager gestaan?

Ik heb wel eens lager maar ook hoger gestaan. Dit is per situatie verschillend.

Wat maakt dat het nu anders is?

Hoe ik omga met weerstand is verschillend, dit ligt aan de situatie. Het ligt aan de pupil hoe ik reageer op weerstand. Dit heeft met veel verschillende factoren te maken, denk aan leeftijd, geslacht, culturele achtergrond en dergelijke.

Zou u dingen anders willen doen als trajectbegeleider?

Ik zou graag meer in de gezinnen aan de slag willen met de cliënten om de terugkeer soepeler te laten verlopen.

Bent u veranderd als persoon sinds u deze job doet? Zoja, op welke manier?

Ik ben wel veranderd, soms ben ik wat emotioneel, dit lijkt ter zelfbescherming, ik kan namelijk niet alles oplossen en veranderen.

Wat zou u als tip meegeven aan een beginnend trajectbegeleider?

Als beginnend Tb-er kan bovenstaande nog wel eens een valkuil zijn, het 'verzuipen' in het werk ivm de hevigheid van het werk.

Voorbeeld van een casus

ik neem dan uit de casus een voorbeeld. We hebben 2 jaar geleden een meisje gehad waarvan de ouders haar alles gaven wat ze maar wilde en het meisje nam alles maar in ontvangst. Er kwam weinig van terug. Toen hebben wij gezegd dat het eens tijd was dat ze ging kijken wat ze wou doen, welke opleiding ze wilde volgen, naar mogelijkheden voor haar in de nabije toekomst. Ze had al nagelopleiding en verzorgingsopleiding gedaan. Ze was van mening zelf dat ze een niveau 4 opleiding kon doen. Ik heb haar toen uitgelegd dat ze dat niet kon omdat ze geen diploma in haar bezit had. Want voor een niveau 4 opleiding moet je een diploma hebben. Dat wilde er niet in en dat wilde niet landen. De ouders wilde er ook niet in meegaan. Toen heb ik gewoon afspraak gemaakt bij de school Leeuwenborg in Maastricht. Ik heb toen tegen de ouders gezegd dat dit een opleidingsinstituut en dat zij maar moesten vertellen aan haar dat zij die opleiding niet kon doen. Daarna was er nog maar weerstand tegen de plaatsing. Ze begreep niet waarom ze hier zat en kon niks meer nu. Ze vond het echt onzin. Ik merkte met de gedragswetenschapper dat we daar niet meer verder mee kwamen en toen heb ik besloten of aangedragen om de plaatsing te beëindigen. Er werd geen effect behaald. Dus dat is een casus waar het eigenlijk niet zo goed gelukt is. Er was geen openheid van zaken. De ouders die voortdurend voor het meisje in de bres sprongen waardoor de weerstand niet afnam en alleen maar versterkt werd. Dan merk je gewoon dat je daar veel in kan doen, maar dat het niets gaat uithalen. Dat heeft dan wel gewerkt want we zijn toen met z'n allen overeengekomen om haar dan maar alles zelf te laten ervaren. Dan zien we wel en dan komt het misschien nog goed. Gelukkig had zij wel ouders die haar in die zin wel ondersteunen.

En een andere casus;

We hebben een jongen gehad met autisme en ADHD uit Zuidwest Nederland uit de regio Randstad. Die is hier gekomen en zat voortdurend op kamer. Hij woonde in de bergen en wou absoluut niet hier zijn. Hij vroeg zich ook af waarom ze hem hadden geplaatst. Toen heb ik heel intensief met de mentor samengewerkt, heel veel gespreksvoering te hebben gedaan en inzichten gegeven in de beperkingen. Dat was onze kracht en zo is er een stukje medewerking gekomen. Toen ben ik ook naar een instantie gegaan specifiek voor autisme. Hij vond zichzelf namelijk niet autistisch. Hij dacht dat hij dat niet had. Het stond wel op papier, maar hij had het niet volgens hem. Uiteindelijk door inzicht te geven wat er gebeurt en wat we zien gebeuren, stellen we hem vragen zoals: 'herken je dit? Dit zou een kracht kunnen zijn, want je kan heel goed werken in een structurele omgeving. We benoemden de voordelen van zijn autismespectrumstoornis en hebben hem duidelijk gemaakt dat er in de toekomst ook nog gunstige effecten hem te wachten staan in zijn werk bijvoorbeeld. Dat heeft ertoe geleid, nadat hij een paar keer is weggelopen, dat hij is gaan beseffen dat hij op de juiste plek zat. Dat wilde niet en dat is toch gelukt. Daar ben ik blij om.

Dat geeft inderdaad een enorme voldoening denk ik.

Ja dat hij eindelijk echt de hulp krijgt die hij nodig had. Dan denk ik: 'dat is iemand die, ondanks wat hij heeft, nog een hele mooie toekomst voor de boeg heeft.

Voor die ervaringen komt u toch bereiken neem ik aan.

Ja inderdaad, dat heb ik van het begin gezegd. Als een jongere later kan zeggen: Goh Manon die heeft me geholpen met een vervolgplek of school of weet ik wat, dan ben ik daar heel blij mee. Als ik nog maar 1% in het hele traject iets kan betekenen, dan is dat winst. Alle kleine beetjes helpen. het gaat vaak met ups en downs. Dan vallen ze weer en staan ze weer op. Maar als de terugvallen kleiner worden, is dat heel goed. Dan gaat het ook beter en beter. Soms is dat ook wel heel moeilijk, maar als je het traject samen kan afsluiten en die jongere gaat naar een plek waar ik toekomst in zie, dan geeft dat een fijn gevoel.

Laten we dan met dat fijn gevoel afsluiten.

Ja dat is een goed idee.

Bedankt voor de medewerking.